

Γιάννης Τσεμπερλίδης | Interview

www.rejected.gr/subs/interviews/1/giannis-themperlidis.html

Μπήκα στο μπαράκι της Ολύμπου. Από το πρωί είχα Pearl Jam στα αυτιά μου να μου "γραντζουνάνε" τη λογική. Εκεί, ήταν ο Γιάννης που τις ξέρει καλύτερα αυτές τις μουσικές. Ο Γιάννης του συναισθήματος, της αλήθειας και των λίγων λέξεων που πολλά λένε. "Τι αναθεώρησα; Αναθεώρησα τις σχέσεις με τους ανθρώπους. Άνοιξα, έκλεισα, δεν ξέρω-μπερδεύτηκα. Πες πως ήσουν μαζί με έναν άνθρωπο που αγάπησες βαθιά. Και ξαφνικά, τον βλέπεις και σκέφτεσαι "πώς μπορεί, από την μια στιγμή στην άλλη, να γίνουμε δύο ξένοι"; Αυτό με τσακίζει, αλλά και μου δίνει την ώθηση, να δω τα πράγματα με άλλη οπτική στο επόμενο βήμα μου"... Ο Γιάννης Τσεμπερλίδης στο rejected, έβαλε το δίσκο πάνω στο "πικάπ" της ζωής του κι η βελόνα κίνησε το χρόνο να κάνει παιχνίδι...

συνέντευξη | γιώργος παπανικολάου */* φωτογραφίες | τάσος θώμογλου */*
επιμέλεια | ιάκωβος καγκελίδης + τάσος θώμογλου

"Back to the roots"...

Γ.Τ.: Επέστρεψα Θεσσαλονίκη τον περασμένο Ιούλη, μετά από αρκετά χρόνια που ζω και εργάζομαι στην Αθήνα. Παρατηρώ πως η Θεσσαλονίκη έχει "αθηνοποιηθεί". Η Θεσσαλονίκη πήρε τα άσχημα της Αθήνας-ο κόσμος τρέχει για τις δουλειές του, μποτιλιάζεται λόγω των έργων του ΜΕΤΡΟ στους δρόμους. Η Θεσσαλονίκη ήταν μια πιο "οικογενειακή" και "φιλική" πόλη. Τώρα πια, δεν το βλέπω τόσο έντονο. Όλοι τρέχουν να προλάβουν κάτι. Δες τώρα...στη Ροτόντα μπορείς να ψωνίσεις μέχρι ναρκωτικά. Αυτό συνέβαινε μόνο στην Ομόνοια. Όταν έφυγα από την πόλη μου, δεν υπήρχαν αυτά. Το αναφέρω ως ένα κακό στοιχείο "μητρόπολης" που ήρθε και στη Θεσσαλονίκη. Θυμάμαι, τότε έπαιζα στο Κρατικό στο "Hello, Dolly" στο Βασιλικό. Από τα επάνω καμαρίνια κοίταζα το ατέλειωτο της παραλίας κι αποχαιρετούσα την πόλη, με ένα τρόπο που δεν το καταλάβαινα. Έτσι ήταν. Τέλειωσε η παράσταση και έφυγα για Αθήνα το καλοκαίρι του 2006. Τώρα που ξαναγύρισα στο Βασιλικό, είδα αλλιώς αυτή τη θάλασσα. Πρώτη φορά εκτίμησα την βόλτα στην πόλη μου. Βγαίνεις έξω από το θέατρο και -ωπ!- έχεις ένα τοπίο, ένα κύμα να ακούς, ένα άπειρο να χάνεται το βλέμμα και ο νους να ταξιδεύει. Μέχρι τα 25 μου που έφυγα δεν εκτιμούσα αυτά τα ωραία της Θεσσαλονίκης. Τώρα, είμαι ευτυχισμένος που μέσα σε μια πόλη τσιμέντου έχω για "παρέα" μου -καθημερινά- ένα στοιχείο της φύσης, θάλασσα να συναντώ.

Το "για πάντα" είναι φράση που ξέρω πια πως δεν υφίσταται... δεν σου την εγγυάται κανείς... ούτε ο εαυτός σου ο ίδιος

"I'll ride the wave where it takes me / I'll hold the pain / Release me."

Γ.Τ.: Σε αυτές τις βόλτες στην θάλασσα, αυτό το καλοκαίρι χώρεσαν ένα κάρο συναισθήματα. Αυτό το καλοκαίρι έζησα ό,τι έλεγα πως "εμένα, δεν πρόκειται ποτέ να μου συμβεί αυτό". Αναθεώρησα. Τώρα πια το ξέρω... οτιδήποτε μπορεί να σου συμβεί, ανά πάσα ώρα και στιγμή. Το "για πάντα" είναι φράση που ξέρω πια πως δεν υφίσταται... δεν σου την εγγυάται κανείς... ούτε ο εαυτός σου, ο ίδιος. Βέβαια, οι δύσκολες προσωπικές καταστάσεις που περνάς, από -καλλιτεχνικής διαστροφής- είναι άκρως ζοφερές. Οι σχέσεις με τους ανθρώπους δίνουν το όποιο συναίσθημα. Και ως καλλιτέχνης, λες "αχ! πονάω"... "αχ! χαίρομαι"... "Θα καταφέρω να βγω από όλο αυτό ή θα με βουλιάξει;"... Διλήμματα, που αν βγεις "απέξω" και δεις πώς λειτουργείς, αντιλαμβάνεσαι πολλά πράγματα για τον εαυτό σου και τα "χώνεις" μέσα στους ρόλους.

"He got up out of there, ran for hundreds of miles / He made it to the ocean, had a smoke in a tree / The wind rose up, set him down on his knee."

Γ.Τ.: Μετά την πρώτη φορά που συνεργαστήκαμε στην Αθήνα με τον Τσέζαρις Γκραουζίνις, θα ξαναβρισκόμασταν κι άλλες τρεις φορές. Και οι τρεις δουλειές ακυρώνονταν στην πορεία από τους παραγωγούς. Στην Θεσσαλονίκη δεν ήθελα να ξαναγυρίσω. Ένας χωρισμός υπήρξε η αιτία. Αποφασίζοντας να χωρίσω με την γυναίκα μου, ήθελα να είμαι στην πόλη που θα βρίσκονταν και τα παιδιά μου, για να μπορώ να έχω μια καλύτερη σχέση μαζί τους. Ευτυχώς, ήρθε θετικά όλο το υπόλοιπο... ξανασυνεργάζομαι με τον Γκραουζίνις.

"I'm a lucky man to count on both hands the one I love."

Γ.Τ.: Δεν έχω ενοχές. Όταν καταλαβαίνω το λάθος μου, θα κάνω ό,τι μπορώ για να το διορθώσω ή να πάρω επάνω μου την ευθύνη. Στεναχωριέμαι για πολλά, αλλά δεν μετανιώνω για ό,τι δεν έκανα ή έχασα. Αυτά τα "μαλώνω τον εαυτό μου" ή "είμαι αυστηρός μαζί του" δεν τα κατάλαβα ποτέ. Έχω την ευθύνη να είμαι καλός απέναντι σε μένα και τα παιδιά μου. Συνέχεια να ζορίζομαι και να δείχνω καλά μόνο στα παιδιά μου μπροστά, δεν έχει αξία. Αν εγώ δεν είμαι καλά, τα παιδιά θα το καταλάβουν. Θέλω να μην είμαι "ο μπαμπάς του Σαββατοκύριακου". Θέλω να είμαι κοντά στα παιδιά μου. Αγάπη και διαθεσιμότητα σε πράγματα και ανθρώπους... αυτό χρειαζόμαστε.

Όλοι μαζί πρέπει. Διαφορετικά δεν πρόκειται να αλλάξει κάτι

"I will scream my lungs out till it fills this room / How much difference does it make?"

Γ.Τ.: Επανάσταση για μένα είναι ο ενθουσιασμός. Επανάσταση που έζησα ήταν τον Δεκέμβρη του 2008. Όπου έβλεπες σπασμένες βιτρίνες, και κόσμο να μπαίνει μέσα στα "κλειστά" μαγαζιά να παίρνει πράγματα-που υπό άλλες συνθήκες- δεν θα το έκανε. Θυμάμαι, ένα βράδυ παίζαμε στο Εθνικό Θέατρο, το "Ημέρωμα της Στρίγγλας" και εν ώρα παράστασης μπήκαν στο θέατρο 30 άτομα, που φοβήθηκαν τα επεισόδια που γινόντουσαν στην Πανεπιστημίου. Τότε, δεν έβλεπες έναν ενθουσιασμό με σκοπό, αλλά έναν ενθουσιασμό βίαιο και ωμό, που "ξεφούσκωσε". Δεν θέλω να είμαι απαισιόδοξος. Από την άλλη, δεν πιστεύω αυτό το "αν αλλάξεις εσύ, θα αλλάξει κι όλος ο κόσμος". Όλοι μαζί πρέπει. Διαφορετικά δεν πρόκειται να αλλάξει κάτι. Ό,τι κι αν αλλάξω εγώ, θα είναι για τον δικό μου μικρόκοσμο κι όπου εγώ κινούμαι. Τίποτα παραπάνω. Στο ευρύτερο πλαίσιο, αν δούμε τον κόσμο που ζούμε, και το συνειδητοποιήσουμε, είμαστε ντουγκρού για αυτοκτονία.

Έτσι οχυρωνόμαστε "στα δικά μας". Την σχέση μας, τους φίλους μας, τους γύρω μας. Όλο γίνεται ένα κοντινό "μας". . Η αλληλεγγύη στην μικροκλίμακά μου, παραπέρα δεν βοηθά άλλον μακρινό. Μόνο εμένα κι-άντε-κανά κοντινό.

"I know some day you'll have a beautiful life / I know you'll be a star in somebody else's sky / But why can't it be mine?"

Γ.Τ.: Έβλεπα μικρός, γυρίσματα ταινίας του Μπάστερ Κίτον-δεν ήμουν μικρός κουλτουριάρης, αλλά η ΕΤ-1 αυτά έδειχνε τότε. Το είδα και είπα αυτό θέλω να κάνω. Έπειτα, σε όλο το Λύκειο έψαχνα να μπω σε θεατρικές ομάδες. Όταν τέλειωσα το Λύκειο, ξεκίνησα να σπουδάζω δάσκαλος, μα κατάλαβα ότι πρέπει να πάω σε ένα θεατρικό Εργαστήρι. Με "έτρωγε". Πήγα στις "Μορφές" του Γιάννη Παρασκευόπουλου, είδα ότι τρεις ώρες εβδομαδιαίως θέατρο δεν μου αρκούν κι έτσι έδωσα εξετάσεις, και πέρασα δεύτερη χρονιά, ως επιλαχών, στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος. Όταν τελείωσα τη Σχολή, μαζί με φίλους- συμφοιτητές πέρα από θέατρο που κάναμε στην πόλη, παίζαμε και στο τηλεοπτικό σήριαλ "504 χλμ. βόρεια της Αθήνας" που μας έδωσε μια μικρή διασημότητα- μέχρι και μας σταματούσαν σε κεντρικούς δρόμους της πόλης. Μια τηλεοπτική επιτυχία σαν τελειώνεις μόλις τη Σχολή στη Θεσσαλονίκη, δεν το ζεις εύκολα. Ήταν πρωτόγνωρη εμπειρία. Κατέβηκα Αθήνα, με "ανεβασμένα" τα μυαλά. Κι εκεί, άρχισα να "τρώω μπάτσες". Κατάλαβα πως ούτε διάσημος είμαι, ούτε ηθοποιός ως πρέπει με δουλειά και εξέλιξη είμαι. Είδα την "μεγάλη εικόνα"...πολλούς γύρω μου ηθοποιούς να παίζουν καλύτερα και να παίζουν κι αλλιώς. Έτσι η Αθήνα μου έδωσε το μάθημα να ψάξω άλλους δρόμους και να επαναπροσδιοριστώ. Και το προσπάθησα. Και συνεχίζω να το προσπαθώ.

"I wish I was a sailor with someone who waited for me / I wish I was as fortunate, as fortunate as me / I wish I was a messenger, and all the news was good / I wish I was the full moon shining off a Camaro's hood."

Γ.Τ.: "Οι ελπίδες για ένα θαύμα μας είχαν μεθύσει" είναι μια φράση στη "Ρώσικη Επανάσταση" που χαρακτηρίζει τη παράσταση. Το θαύμα μας, το 2018, με όσα μάθαμε και έχουμε ως πληροφόρηση, θα έπρεπε να μας κάνει να ζούμε καλύτερα. Ζωή όμορφη. Όχι όλα ζεν, αλλά και όχι να τρέχουμε πίσω από χρόνους, προθεσμίες, λογαριασμούς και μια αθλιότητα καθημερινότητας που θέλουμε να πείσουμε τη ζωή μας, την αδιάφορη, πως αυτή είναι καλή. Είσαι υγιής, έχεις σπίτι, δεν έχεις πόλεμο άνθρωπε... και πώς το διαχειρίζεσαι όλο αυτό;

"I don't know whether I was in the box or in the bag."

Γ.Τ.: Δεν είμαι γκρινιάρης. Είμαι ευτυχισμένος με ό,τι έκανα. Ήθελα να κάνω παιδιά, να κάνω θέατρο. Τα κατάφερα κι ας ήταν η πραγματικότητα μια άλλη, από αυτή που ονειρευόμουν. Δεν ζω στα σύννεφα τύπου "εγώ είμαι καλλιτέχνης, δεν με νοιάζει το γύρω". Η ζωή δεν είναι η "φιλοσοφία" του καλλιτέχνη. Θα μαγειρέψεις, θα καθαρίσεις, θα σιδερώσεις, όταν φύγεις από το θέατρο... έχει κάτι "ονειρικό", κάποια από τα ρήματα, που μόλις ανέφερα;

"Truants move on, cannot stay long / Some die just to live."

Γ.Τ.: Μετά τη "Ρώσικη Επανάσταση", θα ξεκινήσουμε πρόβες στο Κ.Θ.Β.Ε σε ένα έργο για τους μετανάστες, μετά από εργαστήριο που θα πραγματοποιηθεί στη Μονή Λαζαριστών και θα αντλήσουμε υλικό από αυτό. Με σκηνοθέτη τον Μιχάλη Σιώνα, θα είμαι παρέα με τη Λίλα Βλαχοπούλου και το Τίμο Παπαδόπουλο. Θα παρουσιαστεί και σε Φεστιβάλ της Στουτγκάρδης. Μην με ρωτάς για τους μετανάστες στην Ελλάδα...Ο Έλληνας απέναντι στον μετανάστη έχει δείξει και τα δυο του πρόσωπα. Κι αυτό του ρατσιστή, κι αυτό που φιλοξενεί και βοηθά πραγματικά! Ξέρεις... όταν έβρεχε στην Αθήνα, γνωρίζω ανθρώπους που κατέβαιναν στην είσοδο της πολυκατοικίας και την άνοιγαν, για να μπει ο απροστάτευτος άνθρωπος. Μικρές κινήσεις που όμως, κάτι δείχνουν... Ειδικά σε πολυκατοικίες που οι ένοικοι μάλωναν για το αν πρέπει να ανοίξεις την πόρτα στον συνάνθρωπο, "μην τυχόν και κολλήσεις καμιά αρρώστια". Μετανάστης είναι ο άνθρωπος που πέρασε πολύ και συνεχόμενη κακουχία. "Και τώρα πώς το βλέπεις όλο; Ποιο είναι το μέλλον; Ποια ερωτική ιστορία έχει να διηγηθεί ένας μετανάστης";... Θα ασχοληθούμε, λοιπόν, με ανθρώπινες ιστορίες, σε αυτήν την παράσταση που θα ετοιμάσουμε.

"Truth comes we can't hear it, when you 've been programmed to fear it".

Γ.Τ.: Δεν είναι όλοι οι σκηνοθέτες ή οι παραστάσεις που σε πάνε μπροστά. Κάποιοι σου κάνουν ένα "κλικ" και πας παραπέρα. Ο Τσέζαρις είναι ένας τέτοιος σκηνοθέτης στη ζωή μου. Με έφερε αντιμέτωπο με το "εσύ είσαι ηθοποιός, μην περιμένεις κάτι από το σκηνοθέτη σου, εσύ πρότεινε". Όχι με την έννοια "προτείνω, να με δει ο σκηνοθέτης και να με μαζέψει". Αλλά, πρότεινε ότι "εγώ θα φέρω τον κόσμο μου, σε αυτό που ζήτησε ο

σκηνοθέτης". Ο Τσέζαρις λειτουργεί υποδόρια με τον ηθοποιό. Νομίζεις κάτι, και όταν τελειώσει αυτό που κάνεις, και το συζητήσετε, τότε θα δεις τι έγινε. Θα δεις ότι έγινε "κάτι άλλο". Μου αρέσει ο υποσυνείδητος τρόπος που ο Τσέζαρις λειτουργεί στην σκηνοθεσία του. Μου αρέσει αυτό που κάνει.. να δείχνει κάτι, που όταν ο άλλος το βλέπει δεν λέει "ουάου" από την εκκίνηση, μα μετά από σκέψη στο τέλος. Ξέρεις... αν δείξουμε κάτι από την αρχή και είναι το "τέλειο"-δεν έχει νόημα. Ενώ, αν δείξουμε κάτι "παλιάτσους" από την αρχή που έχουν πορεία και οδηγηθούν στο τέλος του τέλειου, μέσα από εξέλιξη, που έβαλε σε σκέψη τον θεατή, είναι κάτι που ο Τσέζαρις έχει και μου αρέσει. Θέλει το 100% του τέλειου να βγαίνει στο φινάλε. Ο Τσέζαρις ξέρει ότι το τέλειο δεν έρχεται απαρχής. Δεν το συναντάς στην έναρξη. Το τέλειο επέρχεται με την συνεχή εξέλιξη. Ποτέ από την εκκίνηση.

"Everybody knows that they 're guilty/ Everybody knows they 've lied/ Resting on their consience eating their inside/ it' s freedom, I said it's freedom outside".

Γ.Τ.: Είμαι και λίγο "στρατηγός" με τα παιδιά μου. Αυστηρός με ωράρια ύπνου, φαγητού, τέλος παιχνιδιού. "Δεν νυστάζεις; Θα κάτσεις εκεί, μέχρι να κλείσουν τα ματάκια σου, όχι πάλι παιχνίδι μαζί". Δεν είμαι και τρελά αυστηρός, αλλά μια βασική πειθαρχία την έχω. Λειτουργώ με τάξη και οργάνωση. Μαλώνω-δεν ουρλιάζω, αλλά δεν έχω τύψεις όταν δεν τους αφήσω να κάνουν κάτι, που τώρα κρίνω ότι δεν πρέπει να κάνουν. Αν αποδεχτεί βλακεία αυτό που αποφάσισα, τι να κάνουμε... παραμένω σταθερός στη βλακεία μου. Τα παιδιά είναι καλό στον γονιό να μην βλέπουν "πισωγυρίσματα". Αυτό το "μην το κάνεις", και σε δύο λεπτά λες του παιδιού "άντε, μωρέ, κάντο", το θεωρώ μέγα λάθος. Η Ελένη, πηγαίνει πρώτη δημοτικού. Και έχω δίδυμα 18 μηνών, τον Νικόλα και τη Σοφία. Η μεγάλη μου κόρη, πολλές φορές, με εκπλήσσει με μια απλή της αλήθεια. Γι' αυτό και την έφερα να δει τη "Ρώσικη Επανάσταση". Μετά την παράσταση, περίμενα να ακούσω από το εξάχρονο παιδί από το "δεν μου άρεσε" μέχρι το "ήσουν τρομακτικός". Εκείνη μου είπε ότι "είσαι πολύ αστείος". Και λέω από μέσα μου, το παιδί μου δεν κατάλαβε τίποτα από το έργο. Γυρνάμε σπίτι, και ξεκινάει να μου παίζει την πρώτη σκηνή, μόνη της, στο άσχετο. "Φίλε, αποτελείωσέ με"-άρχισε να μου λέει, που είναι φράση του έργου. Και σκέφτηκα... πόσα περισσότερα "ακούνε" τα παιδιά και βλέπουνε από όσα νομίζουμε. Πόσα καταλαβαίνουν με την δική τους λογική. Τα παιδιά μας έχουν ένα δικό τους κόσμο, όπου εκεί όλα εξηγούνται. Και εμείς οι μεγάλοι τι κάνουμε; Τα βάζουμε στο δικό μας κόσμο, "των μεγάλων", των ενηλίκων, και τους κάνουμε... σκατάνθρωπους. Ανθρώπους ενοχικούς, ανασφαλείς, με δεύτερες σκέψεις, πονηράδα και ψευτιά...

Ευχαριστούμε το bar "Πικάπ" για τη φιλοξενία για τις ανάγκες της φωτογράφισης

συνέντευξη | γιώργος παπανικολάου

φωτογραφίες | τάσος θώμογλου

επιμέλεια | ιάκωβος καγκελίδης + τάσος θώμογλου